

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 céntos.

Saldrá los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales

No se devuelven los originales

Política passional

Nosaltres havíem après d'alabar a l'Alfons Sala quan era Director General de Comerç, llegint la premsa lliguera, i are, perquè aquest bon senyor no vol ésser lacai d'en Cambó, el veiem insultat grollerament per gent que sempre tenen a la boca la paraula *tolerància* i *drets de ciutadania*.

Es que qui no pensi i obri com la Lliga mana, deixa d'ésser persona digna?...

Que ho diguin clarament, d'una vegada.

Per a nosaltres, l'Alfons Sala és un gran patriota; i si ell, en l'assumpte de l'autonomia pensa per compte propi, i pensant com pensa, està en desacord amb els cacics de la Lliga, per això no desmereix pas, al nostre concepte, ans al contrari, el creiem més digne, més sincer, més bon patriota.

No li faltaràn disgustos, al senyor Sala. Nosaltres, encare recordem la campanya que li feu la Lliga, en les últimes eleccions, en les que posà en moviment totes ses influències, ardits i ressorts, com molt clar i català ho exposà en sessions públiques de la Diputació, el diputat republicà senyor Palet i Barba; però entre tantes insídies i males volences, hi hauràn bon catalans que continuaran veient en l'Alfons Sala, l'eminent patriota que ha de prestar immensos serveis a Espanya, a Catalunya i a la culta i industriosa ciutat de Terrassa, honra i glòria d'aquesta terra.

L'Orfeó Granollerí

Diuenge passat va cantar l'Orfeó Granollerí. I el nostre poble, desafiant la fredor d'una nit crua i plujosa d'hivern, omplí de gom a gom l'ampla sala de La Unió Lliberal, i va refrendar, amb el seu entusiasme, l'obra excel·sa que iniciàrem, tot just are fa quatre anys, un aplec de joves, aimants de l'Art i enamorats de la nostra vila.

La vetlla del diuenge passat, fou el triomf dels bons i la consagració dels humils. Fou la identificació del nostre poble amb el seu Orfeó; amb els humils cantaires, fills del treball, que des de fa quatre anys venen oferint l'esforç de llur voluntat per a l'enaltiment espiritual de la col·lectivitat i per a llur propi enaltiment; i fou la consagració pública d'aquest jove, intel·ligent i senzill, que sense poses emmatllades ni ridícoles afectacions, realitza el miracle de fer-nos sentir tot el bell encís de les cançons amb que diu el nostre poble ses tristesses i alegries, les gestes dels passats i les inquietuts d'un avenir esplendorós. Parlem de l'Aureli Font, del jove mestre de l'Orfeó.

No detallarem, nosaltres, el concert celebrat; persona competent ho fa ja molt millor

que nosaltres ho faríem. Ens limitarem tant sols a dir el nostre goig pel triomf assolit per l'Orfeó Granollerí, després de la crisi per què ha hagut de passar. I nosaltres podem dir-lo, aquest goig, perquè no és cosa fingida. Quan es creia una cosa gairebé impossible crear un Orfeó a Granollers; nosaltres posavem tota la nostra voluntat i el poc que valem per a que a la nostra vila hi florís, potent i esplendorós, l'Orfeó Granollerí, i per a que aquest fos bella imatge de la nostra Catalunya, fonament lliberal. I sempre, sempre, el mirarem com la flor més exquisida i delicada. Mai la passió feu florir en nostres llabis un gest de despreci, ni el cervell va dictar-nos una sola invectiva que podés semblar dirigida a l'obra santa que mans barroeres profanaven. En el més fort de la lluita en contra dels mals pastors, a qui senyalàrem amb gest impetuós i incomprès per molts, aixecàrem sempre la vista per damunt de misèries i petiteses, i veiérem a tota hora la santetat de l'obra que amb la més gran il·lusió contribuïrem a iniciar.

I quan en una nit plujosa, d'eterna recordança, la realitat ens despertà de l'èxtasi en que per unes hores aspiràrem l'ubriagadora sentor de la flor gemada, sentírem la trista emoció, la dolorosa temensa de veure malinesa i trocejada l'obra dels nostres amors.

Més, prompte el dubte s'esvaí. La joguina, bella i delicada, no era perduda. Posada en mans de qui posseís prou espiritualitat per a no malmetre-la, era cosa fàcil que fes vibrar altre cop els nostres sentits; i el miracle s'és realitzat. El mestre Font, un minyó intel·ligent a qui eizars de la vida l'havien apartat de la seva noble dèria per a no fer mancament al sentiment familiar, és qui, amb un coneixement innat de la seva missió altíssima, va fent vivent el nostre somni. El jovent del nostre poble, aplegat sots la seva màgica batuta, canta la seva pròpia personalitat, proclama la seva ciutadania, diu bells himnes d'amor, agermanant amb l'art els ideals de Pàtria i Llibertat.

Saludem, amics, la festa de diuenge com un merescut triomf de l'Orfeó Granollerí i el seu mestre, a qui el nostre poble, aplegat a La Unió Lliberal, aclamà sorollosament.

G.

AVIS

EL DEMÓCRATA ofereix ses modestes columnes a les organitzacions obreres de Granollers per a tot quant creguin necessari: notícies, remitits, articles, etc. etc. relacionat amb la seva causa.

Viscaaaa!!!...

Llegint el diari de sessions del Congrés espanyol, hi trobem la defensa de l'actual ministre d'Abastaments senyor Argente, contestant a uns atacs que li dirigí el señor Zorita.

No volem saber si tenia o no tenia raó el senyor Zorita, però observem que en la contestació que li feu el senyor Argente, li digué que ell, des de que és ministre d'Abastaments, no ha fet cap contracte amb el Sindicat de Farinaires de Barcelona, però que en les gestions fetes per a estudiar si és o no convenient contractar amb dit Sindicat, com a mida preliminar, parteix d'una base de contractació que solament pel que pertoca a la província de Barcelona, el Tresor Públic estalviarà CINC MIL PESSETES DIÀRIES, en comparació amb el contracte firmat pel senyor Ventosa.

CINC MIL PESSETES DIÀRIES menys que quan era ministre el senyor Ventosa!...

Visca Catalunya!... Visca el Sindicat de Farinaires!... Visquin els bons administradors!!!

Visquin els regeneradors!!!...

Poseu-se drets!!!...

Aixequen el bras!!!...

EL FORNER DE LA CANTONADA

L'Andreu de Boét i en Cambó

Copiem de «La Veu de Catalunya», el següent fragment d'un discurs d'en Cambó amb interrupcions

«Y al plantear, señores diputados, como se plantea un pleito de voluntad, quedan dos incógnitas a resolver: una, si esta voluntad es auténtica, es efectiva, es de la inmensísima mayoría del pueblo catalán, y otra, si esta voluntad y la satisfacción de esta voluntad quebrantan la unidad de España, quebrantan la soberanía del Estado o perjudican a las demás regiones españolas. Creen los señores diputados, cree el señor presidente del Consejo de ministros que la voluntad de Cataluña en tener una autonomía, no vaga, una autonomía por lo menos como la articulada en el Estatuto, es una voluntad ficticia? (El señor BOET: ¡Quién sabe! Su señoría habla en nombre de las organizaciones políticas que representa, pero no en nombre de Cataluña (fuertes rumores). — El señor SUAREZ INCLAN (don Félix): El censo de Barcelona tiene ciento cincuenta mil, y sus señorías han traído 28,000 votos.) Los hechos son los siguientes: en esta petición han coincidido las representaciones de todos los partidos políticos de Cataluña; han coincidido después todas las representaciones provinciales y el 98 por 100 de Ayuntamientos de Cataluña. (El señor BOET: ¡Pero si son representaciones vuestras! ¡si las habéis hecho vosotros! Es